

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ได้กล่าวไว้ว่าการพัฒนาอุดมศึกษาในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 เป็นการปรับฐานความคิด หรือกระบวนการทัศน์โดยให้คน ชุมชน และสังคม เป็นแกนหลักของการพัฒนา แล้วปรับระดับอุดมศึกษาให้มีการพัฒนาเป็นหลักเพื่อสนองต่อความต้องการดังกล่าว ซึ่งมีเป้าหมายในการพัฒนาคนให้เป็นคนดี คนเก่ง และอยู่ร่วมในสังคมอย่างมีความสุข สร้างองค์ความรู้ให้เป็นที่พึ่งพาได้ รวมทั้งสร้างให้ชุมชนมีความเข้มแข็ง และยั่งยืน ดังนั้นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการพัฒนาอุดมศึกษา คือ การทำให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและความอยู่ดีมีสุขของคนไทยเป็นการพัฒนาแบบองค์รวมที่ยึดคนและชุมชนเป็นศูนย์กลาง มีดุลยภาพทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อม ให้คนไทยก้าวทันโลก สามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยที่ยังคงรักษาเอกลักษณ์ความเป็นไทย การที่จะพัฒนาไปสู่จุดมุ่งหมายนั้นได้ ระบบอุดมศึกษาไทยจะต้องนำสังคมและชุมชนไปสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ที่บุคคลในชาติมีความเชื่อ ความผูกพัน และยอมรับว่า บุคคลจำเป็นต้องผ่านกระบวนการศึกษา ฝึกหัด และฝึกอบรม ที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ เพื่อมุ่งไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต อันจะเป็นปัจจัยสำคัญของการสร้างฐานกำลังให้มีจำนวนและคุณภาพที่เหมาะสมพอเพียง สังคมแห่งการเรียนรู้จึงเป็นสังคมที่พัฒนาให้คนคิดเป็น ทำเป็น มีวัฒนธรรม ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ถือว่าเป็นต้นทุนทางปัญญา มีคุณธรรมและจริยธรรม มีการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดี

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2543) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายทางการอุดมศึกษาที่มีลักษณะเด่นอยู่ 3 ประการคือ

1. การสร้างความรู้ จุดมุ่งหมายนี้ถือเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการศึกษาระดับนี้เพราะคนที่กำลังจะศึกษากำลังจะเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นผู้ใหญ่แล้ว จึงจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานที่สำคัญ เพราะผู้ที่จบออกไปแล้ว จะต้องมีความรู้ที่ลึกซึ้ง เข้มข้น และจริงจังพอ เพื่อจะได้นำไปประกอบอาชีพในชีวิตประจำวัน หากสถาบันอุดมศึกษาไม่พัฒนาความรู้ขึ้นมา ผู้เรียนก็จะไม่มีสาระพอนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

2. การสร้างคน การศึกษาระดับนี้เป็นการศึกษาสำหรับคนที่จะเป็นผู้ใหญ่ การสร้างคนในระดับนี้จึงต้องมีลักษณะเฉพาะ จำเป็นที่จะต้องให้การศึกษาให้จบไปเป็นพลเมืองที่ดี มีความรับ

ผิชอบต่อสังคม การเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษาต้องให้ผู้เรียน เรียนรู้วิชาต่างๆอย่างกว้างขวาง หลากหลาย ครอบคลุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ รวมถึงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้วยพร้อมกันเพื่อให้ผู้ที่จบการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษามีความเข้าใจในโลก และสังคมเพียงพอที่จะรับผิดชอบสิ่งเหล่านี้ได้

การสร้างคนในระดับอุดมศึกษาจึงเป็นภาระที่สำคัญของการอุดมศึกษาที่จะพัฒนาให้ผู้จบอุดมศึกษาได้เติบโตอย่างมีคุณค่า มีความหมาย มีประโยชน์กับสังคมและโลกอย่างแท้จริง

3. การสร้างสังคม เมื่อสถาบันอุดมศึกษาเป็นสถาบันที่มีทั้งความรู้ และบุคลากรที่มีความรู้ จึงเป็นภาระความรับผิดชอบต่อสถาบันที่จะต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมควบคู่ไปกับการพัฒนาความรู้ และการสร้างคนให้กับสังคม โดยการประยุกต์ใช้ความรู้ที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์กับสังคมทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อไป ในการสร้างสังคมนั้นจำเป็นจะต้องประยุกต์ใช้ความรู้ในรูปแบบต่างๆกัน จึงต้องมีกระบวนการที่หลากหลายทั้งการฝึกอบรม ประชุม สัมมนา และการชี้แนะสังคม

กระแสของโลกาภิวัตน์ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก และรวดเร็วในทุก ๆ ด้าน เศรษฐกิจยุคโลกาภิวัตน์ เป็นเศรษฐกิจระดับโลก มีลักษณะเป็นเศรษฐกิจใหม่ (New economy) ซึ่งเด่นชัดในด้านการลงทุนจากตลาดหนึ่ง ไปสู่ตลาดหนึ่งที่มีเงื่อนไขการลงทุนที่ดีกว่า คือ ลงทุนน้อยได้ผลตอบแทนสูง มีการลงทุนข้ามชาติมากขึ้น ประเทศในทวีปเอเชีย รวมทั้งประเทศไทย กำลังประสบภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ สาเหตุสำคัญ มาจากระบบเศรษฐกิจใหม่เป็นระบบที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีขั้นสูง มีการแข่งขันกันมาก และมีการปรับตัวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะนำไปสู่เศรษฐกิจแบบดิจิทัล (Digital economy) ซึ่งจะก่อให้เกิดเครื่องมือและสิ่งประดิษฐ์ด้านอิเล็กทรอนิกส์ ที่จะช่วยให้มีศักยภาพในการผลิตสูง ระบบเศรษฐกิจใหม่ต้องการแรงงาน หรือบุคลากรที่มีทักษะหลายด้านสามารถประยุกต์ ความรู้ และใช้ประโยชน์จากประสบการณ์ตรงในการพัฒนา ความคิด และพัฒนางานใฝ่รู้ใฝ่ศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่องเพื่อความชำนาญ ลึกซึ้งในวิชาชีพ และมีพื้นฐานความคิดที่กว้างขวาง โอกาสในการทำงานจะกว้างขวางมากขึ้น (ทบทวนมหาวิทยาลัย, 2543)

การออกแบบผลิตภัณฑ์เป็นศาสตร์สาขาหนึ่งที่สามารถเพิ่มพูนรายได้ให้กับเศรษฐกิจของชาติ เนื่องจากปัจจุบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้รับการพัฒนาก้าวหน้าขึ้นในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นวัสดุสังเคราะห์ใหม่ หรือกระบวนการการผลิต กรรมวิธีในการผลิตโดยใช้เทคโนโลยี และวิทยาการใหม่ ทำให้ภาคการผลิตมีความเข้มแข็งขึ้นและสามารถแข่งขันในตลาดการค้าได้ดีขึ้น แต่ยังมีปัจจัยบางประการที่มีความสำคัญต่อการปรับโครงสร้างและขีดความสามารถในการแข่งขันของ

ประเทศ ยังคงค่อนข้างมีประสิทธิผลต่ำ เช่น ศักยภาพของแรงงาน บุคลากร ที่ขาดทักษะไม่สามารถปรับใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพต่ำขาดการออกแบบที่ดี รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานยังไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2545) อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน การออกแบบผลิตภัณฑ์ หรือการออกแบบอุตสาหกรรมก็มีบทบาทสำคัญและเป็นส่วนช่วยให้เกิดความก้าวหน้า ความสะดวกสบายต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์มากขึ้น การดำเนินชีวิตของมนุษย์ต้องใช้อุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาสนองต่อความต้องการของมนุษย์ทั้งสิ้น การออกแบบสิ่งต่าง ๆ เปรียบเสมือนการสร้างสิ่งรับใช้ ช่วยเหลือให้มนุษย์สะดวกสบายขึ้น (ศิริเพ็ญ ธนานันธกิจ, 2542) ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ได้รับการออกแบบจากบุคคลหลายกลุ่มจากศาสตร์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และกลุ่มคนที่มีความสำคัญและมีส่วนเกี่ยวข้องมากที่สุด คือ นักออกแบบผลิตภัณฑ์ (Product Designer) หรือนักออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (Industrial Designer) ผู้ซึ่งต้องมีทักษะในการออกแบบ คิดสร้างสรรค์ รวมทั้ง ทักษะในการใช้เทคโนโลยี เครื่องมือ วิทยาการสมัยใหม่ เพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ออกนำเสนอเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของสังคมอยู่เสมอ

ในปัจจุบันเศรษฐกิจการค้าพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีผลกระทบต่อสังคมไทยในหลายด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ จึงจำเป็นต้องพัฒนาควบคู่กันไปทั้งทางเทคโนโลยี การออกแบบและการตลาด ซึ่งภาวะที่ตลาดโลกมีการแข่งขันกันสูง ความจำเป็นในการพัฒนารูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสำคัญในการแข่งขันยิ่งขึ้น ดังนั้นการสร้างและพัฒนาผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ให้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง และมีศักยภาพในสายวิชาชีพ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ (แผนพัฒนาการศึกษาาระบบอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2545) การออกแบบจึงเป็นวิชาชีพหนึ่งที่มีความสำคัญในระบบสังคมและเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการออกแบบผลิตภัณฑ์เพื่อสนองต่อความต้องการของมนุษย์และส่งเสริมสนับสนุนการยกระดับอุตสาหกรรมให้สามารถต่อสู้กับตลาดการค้ากันนานาประเทศ อันเป็นการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของชาติอีกทางหนึ่ง ดังที่Sulfikar Amir (2002) ได้เขียนบทความเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม : การศึกษา การอุตสาหกรรม และนโยบาย บทความกล่าวถึง ความสำคัญของอุตสาหกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอินโดนีเซีย และได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม Institute of Technology Bandung (ITB) ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยด้านเทคโนโลยีที่เก่าแก่ที่สุดในอินโดนีเซีย ได้ทำการบรรจุวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเข้าในหลักสูตรอย่างถาวร ภายหลังจากวิกฤตราคาน้ำมันตกต่ำในปี 1980 เพื่อต้องการพัฒนาศักยภาพของกำลังคน ที่จะมาพัฒนาระบบอุตสาหกรรมของประเทศเพื่อช่วยฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจของประเทศอีกทางหนึ่ง

ภาควิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นภาควิชาหนึ่งที่มีการจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตบัณฑิตในระดับอุดมศึกษา และมีความมุ่งหมายที่ให้นักศึกษาที่จบจากหลักสูตร มีความรู้ ความสามารถ ในการใช้ความคิด ออกแบบสร้างสรรค์ พัฒนาผลิตภัณฑ์ โดยการแก้ปัญหาอย่างครบถ้วนในทุกด้านที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ เพื่อสนองต่อความต้องการผลิตภัณฑ์ของสังคมทางด้านการค้า ระบบอุตสาหกรรม และวิถีชีวิตของคนในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ในด้านการกำหนดคุณภาพที่พึงประสงค์ของบัณฑิตที่กล่าวไว้ว่าต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ด้านวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพในสถานประกอบการ มีความรอบรู้ มีความคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ สร้างสรรค์ สามารถพัฒนาประยุกต์แนวทางใหม่ เพื่อพัฒนาตนเองและสังคมอย่างต่อเนื่องโดยสามารถใช้เทคโนโลยีพื้นฐานได้อย่างดี

ผู้ที่เข้าศึกษาต้องมีความรู้ความเข้าใจเบื้องต้น ในด้านคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งต้องพิสูจน์ได้ อันตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง ความเป็นไปได้ ของกระบวนการค้นคว้าและวิจัย แต่ในขณะเดียวกันต้องเป็นผู้มีความสามารถด้านศิลปะ รวมถึงมีจินตนาการที่จะใช้สร้างสรรค์และถ่ายทอดผลงานให้มีความงาม ทางด้านสุนทรียภาพ ดังนั้นการศึกษาศาสตร์สาขานี้จึงเป็นการผสมผสานกันระหว่างความงามและการสร้างสรรค์ และสิ่งสำคัญที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวนั้น การเรียนการสอนในหลักสูตรนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะศาสตร์ในสาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์นั้น มีทั้งศาสตร์ที่เป็นวิชาการ และวิชาชีพ ที่มุ่งพัฒนาคนให้มีความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม รวมทั้งมีความมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาการ วิชาชีพขั้นสูง และการค้นคว้าวิจัยเพื่อพัฒนา ความรู้ และพัฒนาสังคม (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

หลักสูตร ถือเป็นกรอบที่จะกำหนดขอบเขตสาระความรู้ต่าง ๆ โดยประมวลจากองค์ความรู้ ความต้องการ ความก้าวหน้าของศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง หลักสูตรของแต่ละสถาบันไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรระดับใด จะต้องมีการพิจารณา ทบทวน ประเมินและปรับปรุง เพื่อไม่ให้ล้าสมัยเป็นระยะ ๆ เพื่อจะทำให้สถาบันอุดมศึกษาเป็นแหล่งบ่มเพาะ และส่งเสริมเชาวน์ปัญญา และสามารถตอบสนองความต้องการของสังคมได้อย่างแท้จริง (ทบทวมหาวิทยาลัย, 2543) ซึ่งสอดคล้องกับ อารัง บัวศรี (2545) ที่กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรว่า หลักสูตรเป็นเครื่องมือถ่ายทอดเจตนารมณ์ หรือเป้าประสงค์ของการศึกษาของชาติ ลงสู่การปฏิบัติ อาจกล่าวได้ว่าหลักสูตร คือสิ่งที่นำเอา ความมุ่งหมายและนโยบายการศึกษา ไปแปลงเป็นการกระทำขั้นพื้นฐานในโรงเรียนและสถานศึกษา ถ้าจะกล่าวว่าการหลักสูตรคือหัวใจของการศึกษาก็คงไม่ผิด เพราะถ้าปราศจากหลักสูตรการ

ศึกษาย่อมดำเนินไปไม่ได้ และอีกสิ่งที่สำคัญไม่แพ้กันคือ การเรียนการสอนเพราะการเรียนการสอนเป็นการนำเอาสิ่งที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรมาปฏิบัติจริง อาจเปรียบเสมือนกับการออกแบบที่เป็นสิ่งที่มนุษย์ทำการพัฒนา หรือสร้างขึ้น ต้องมีการวางแผน คิดคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอย และปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา(วิรุณ ตั้งเจริญ,2539)

ดั่งที่สักรินทร์ อินทรวงศ์ (2543) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพและความต้องการด้านการเรียนการสอนรายวิชาออกแบบ หลักสูตรศิลปศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและความต้องการด้านการเรียนการสอนรายวิชาออกแบบ หลักสูตรศิลปศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ วัตถุประสงค์การเรียนการสอน เนื้อหารายวิชา วิธีการดำเนินการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ประชากรที่ใช้คืออาจารย์ และนักศึกษา จำนวน 201 คน และประชากรที่ถูกสัมภาษณ์คือ อาจารย์ 9 คน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสภาพและความต้องการด้านการเรียนการสอน อยู่ในระดับมากเกือบทุกด้าน ดังนี้ 1. ด้านวัตถุประสงค์การเรียนการสอนพบว่าอยู่ในระดับมาก 2. ด้านเนื้อหารายวิชา พบว่าอยู่ในระดับมาก 3. ด้านวิธีการดำเนินการสอน พบว่าอยู่ในระดับมาก 4. ด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่าสภาพปัจจุบันอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีความต้องการในระดับมากที่สุด 5. ด้านการวัดและการประเมินผล พบว่าอยู่ในระดับมาก ผลการสัมภาษณ์ พบว่า 1. ด้านวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์งานได้ตามจินตนาการของตนเอง 2. ด้านเนื้อหารายวิชา กำหนดจากลักษณะรายวิชา เนื้อหาเน้นทักษะการทำงาน 3. ด้านวิธีการดำเนินการสอน ใช้การบรรยาย สาธิต ปฏิบัติงานรายบุคคล 4. ด้านสื่อการเรียนการสอน ใช้ตัวอย่างผลงาน สไลด์ และสื่อคอมพิวเตอร์ 5. ด้านการวัดและการประเมินผล ประเมินจากผลงาน

จะเห็นได้ว่าการศึกษาและการเรียนการสอน โดยเฉพาะองค์ประกอบการเรียนการสอนในด้านต่างๆซึ่งเป็นที่ที่จะต้องพัฒนาตามยุคสมัย และการเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบันอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาถึงสภาพการเรียนการสอนที่เป็นอยู่ รวมทั้งความต้องการด้านการเรียนการสอน จากกลุ่มบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนได้แก่ อาจารย์ผู้สอน นักศึกษาที่กำลังศึกษาในหลักสูตรและผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรซึ่งเป็นผู้ที่นำวิชาความรู้จากหลักสูตรไปใช้ประกอบอาชีพ โดยจะนำแนวคิดและทฤษฎีในด้านที่เกี่ยวกับองค์ประกอบด้านการเรียนการสอน จากนักการศึกษาไทย และต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิดและทฤษฎีจากนักการศึกษาดังนี้ 1. Gagne and Briggs (1979) 2. Gerlach and Ely (1971) 3) ลำพอง บุญช่วย(2530) และ

4. ทิศนา แคมมณี(2534) โดยผู้วิจัยทำการประมวลองค์ประกอบการจัดการเรียนการสอนของทั้ง 4 ท่านเพื่อนำมาทำการวิจัยในองค์ประกอบการเรียนการสอนในด้านต่างๆดังนี้คือ 1. ด้านหลักสูตร 2. ด้านเนื้อหาวิชา 3. ด้านวิธีการสอน 4. ด้านสื่อการสอน 5. ด้านการวัดและประเมินผล 6. ด้านผู้สอน 7. ด้านผู้เรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ที่จะใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร ศิลปบัณฑิต สาขาการออกแบบผลิตภัณฑ์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพและความต้องการด้านการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาการออกแบบผลิตภัณฑ์ ภาควิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งมีวิธีในการดำเนินการวิจัยโดยการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ เพื่อศึกษาสภาพและความต้องการด้านการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาการออกแบบผลิตภัณฑ์ ภาควิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในการศึกษาภาคปลาย ปีการศึกษา 2546

2. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย มีทั้งหมด 3 กลุ่มคือ

2.1 กลุ่มอาจารย์ผู้สอน คือ อาจารย์ที่สอนในภาควิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 8 ท่าน

2.2 กลุ่มนักศึกษา คือ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่3 และ4 ซึ่งเป็นผู้เรียน ที่ผ่านการศึกษาทางด้านสาขาการออกแบบผลิตภัณฑ์ ภาควิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากรจำนวน 50 คน

2.3 กลุ่มผู้สำเร็จการศึกษา คือ กลุ่มผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาการออกแบบผลิตภัณฑ์ ภาควิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 20 คน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การเรียนการสอน หมายถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ของการเรียนการสอน 7 ด้าน คือ 1. ด้านหลักสูตร 2. ด้านเนื้อหาวิชา 3. ด้านวิธีการสอน 4. ด้านสื่อการสอน 5. ด้านการวัดและประเมินผล 6. ด้านผู้สอน 7. ด้านผู้เรียน
2. สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ หมายถึง วิชาที่เกี่ยวกับการออกแบบผลิตภัณฑ์ ที่ทำการสอนในภาควิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาการออกแบบผลิตภัณฑ์ ภาควิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากรจากข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการวิจัย เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและทันสมัย สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของสังคม
2. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และตรงตามความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย